

holdstilladelse i det her land, skal bare illustrere, at det, man lægger op til, jo er en form for trosbekendelse, en trosbekendelse, som i øvrigt ikke har nogen praktiske konsekvenser, men som vel har den konsekvens, at det giver de flygtninge og indvandrere, som kommer til landet, et første indtryk af, hvordan det er, vi opfatter dem.

Hvordan bliver de opfattet som mennesker, når de kommer her til landet?

I løbet af dagen har vi forgæves forsøgt at få nogle forklaringer fra regeringspartierne og fra Dansk Folkeparti på, hvad det egentlig er, der er baggrunden for, at man som nyankommen til Danmark skal underskrive sådan en erklæring.

Jeg tror egentlig, at en af dem, der kom tættest på, hvad baggrunden er, var fru Irene Simonsen, da hun med baggrund i en historie fra USA fik forklaret, at der altså er flygtninge – hun nævnte én flygtning – som har en eller anden opfattelse af, at det skulle være tilladt at slå kone og børn. Ud fra det vil man altså nu have, at alle flygtninge og indvandrere, der kommer til landet, for en sikkerheds skyld skal erklære deres tro på, at det ikke er tilladt at slå sine børn og sin kone.

Alle bliver skåret over én kam. Alle får det slynget i hovedet: Vi mistænker jer lidt, for I har måske ikke rigtig forstået det; I har måske ikke rigtig forstået, at vi lever i et demokrati; I har måske heller ikke rigtig forstået, at vi har ytringsfrihed, at vi har religionsfrihed; I har måske heller ikke rigtig forstået, at vi er imod diskrimination, så vi skriver det lige ned, og skriv så venligst under på det.

Det er efter min bedste overbevisning et udtryk for, hvordan regeringen og Dansk Folkeparti opfatter de mennesker, der kommer her til landet, i modsætning til hvordan de opfatter de mennesker, der er født her i landet – en mistænkeliggørelse, hvor de lige skal skrive under på, at vi ikke har nogen grund til at mistænkeliggøre dem. Det er det, som med et godt dansk ord hedder fremmedhad.

Det gennemsyrrer i det hele taget de to lovforslag, at man forsøger at snakke integration på baggrund af en politik, som handler om diskrimination.

Kl. 16.45

Det er ikke kun et spørgsmål om, at man vil diskriminere flygtninge/indvandrere, man bliver jo også på nogle strækninger nødt til at diskriminere andre udstødte i det her samfund. Man indfører f.eks. en fuldstændig nyskabelse i dansk politik, nemlig kravet om, at det er nød-

vendigt at arbejde 300 timer inden for 2 år for at kunne blive forsørgt.

Man kan jo prøve at forestille sig en situation med en kontanthjælpsmodtager, som af ulykkelige omstændigheder, måske fordi vedkommende er kommet til skade på arbejdet, har været sygemeldt et stykke tid, fået sygedagpenge, derefter mistet retten til sygedagpenge, er kommet på kontanthjælp, er blevet rask – vi bliver jo erklæret rask – er kommet på kontanthjælp, bliver aktiveret, og hvor vedkommende siger ja til samtlige aktiveringstilbud; vedkommende gør alt, hvad myndighederne forlanger af ham eller hende, alt. Alligevel står vedkommende i den situation efter 2 år, at kontanthjælpen stopper. Uanset at man opfylder samtlige forpligtelser, mister man den grundlæggende rettighed, der hedder at kunne forsørge sig selv, at kunne klare livets opretholdelse selv.

Vi er kommet derud, hvor regeringen i sine bestræbelser på at straffe og piske folk til at komme i arbejde – et arbejde, som jo ikke er der for alle – er parat til at tage hele forsørgelsesgrundlaget fra dem.

Men det skal jo kunne betale sig at arbejde, siges det så. Ja, det skal kunne betale sig at arbejde, hvis arbejdet er der. Det er jo sådan, at hvis man får en ydelse, hvad enten det er kontanthjælp eller dagpenge, og man siger nej til at arbejde og er i stand til at arbejde, så får man ingen ydelse.

Det er kun, hvis der ikke er noget arbejde, at denne situation bliver aktuel.

Regeringen vil øjensynligt ikke erkende, at det største problem på det danske arbejdsmarked ikke er, om indvandrere og flygtninge vil arbejde, men et spørgsmål om, at de ikke kan få et arbejde, bl.a. fordi diskrimination er et gennemgående tema, hver gang en flygtning/indvandrer, en med et fremmed navn, en, der måske ikke ligner os indfødte danskere, søger et arbejde.

Der er jo et utal af eksempler på diskrimination på arbejdsmarkedet. Vi kender til det alle sammen. Alle, der kender forholdene for flygtninge og indvandrere, der nærmest panisk søger arbejde, og som gang på gang får et afslag, uanset hvad det er, de søger, er stødt på diskriminationen på arbejdsmarkedet.

Vi kan også tage et eksempel, som handler om uddannelse af de unge. En ret til uddannelse, siges det. Er det ikke godt med sådan en ret? Jo, det er det. Det manglede også bare. Men hvad følger så? Hvis uddannelsen ikke fuldfø-